

O Kranjčeviću bi se dale knjige pisati, ali ja se moram zadovoljiti sada tom maljušnom, nabačenom tek skicom. Koliko s formalne toliko i s misaone strane znači Kranjčević silan napredak u našoj poeziji, a u kulturnom je našem životu taj silni pesimista odjek zastoja i krize, Prometej novog, slobodnog života, kao što je u socijalnom životu protest i krik proti maljušnim našim prilikama i kukavnom životu. On se stisnuo u sebe, oslonio se samo na sebe, pa onako osamljen pjeva prigušenu bol, koja se u krutosti života leđi u najtvrdje i najkrasnije kristale.

Ali kao da je on svu buru i sva pitanja skupio samo u svoju dušu, iza njega se javlja mlađa generacija pjesnika sasvim različna: bez pitanja, bez titanizma, bez velikih muka. Kazat ću koju riječ o njima, o Nikoliću, Domjaniću, Vidriću, Begoviću i o Nazoru.

(Konec prihodnjič.)

Na planem ljudstvo se mudi . . .

Na planem ljudstvo se mudi, in lep je, jasen dan, od travnikov seno diši, in duh je ta mi znan.	Veselo zro mi krog oči po gorah, po vrheh, spet pa pogled se ti miri po hišah in vaseh.
--	--

Pozdravljene mi, hiše ve,
lepo porisane!
Veselo daj mi Bog srce,
pa volje daj mi pisane!

† Aleksandrov.

To ti danes šepetajo . . .

To ti danes šepetajo na uho drevesa skrivno, to ti šepetajo, dekle — ti pa kar naprej bežiš.	Temna noč je bila včeraj, ko si tukaj ž njim hodila, temna noč, ko mu na ustna dala sladek si poljub.
---	--

Temna noč — samo drevesa
videla so te — nezvesto:
karajo te danes, dekle —
ti pa kar naprej bežiš.

B. Baebler.